

### *Marta dibuixa ponts.*

Carles Cortés va venir la Setmana de les Lletres del Centre de Lectura a presentar *Marta dibuixa ponts*, la segona novel·la que ens ofereix, guanyadora del Premi de Narrativa de Sagunt el 2003 i publicada per Brosquil. En el pròleg de *Veu de dona* (Cortés 2001), Isabel-Clara Simó profetitzava que Cortés ens donaria “moltes i agradables sorpreses”, i aquesta, de moment, només és la primera. Cortés ha sabut construir una novel·la amb ganxo que pot satisfer els dos tipus de lectors, els que en tenen prou amb les històries per evadir-se, i els que davallen fins els fonaments de l'obra preguntant-se pels pilars de la narrativa. Jo vaig trobar algunes respostes a *Marta dibuixa ponts*. El to, el batec, la temperatura, el punt de vista, l'esquelet i els ponts. Marta dibuixa ponts, uns ponts dibuixats en la ment de Carles Cortés. Ponts sobre els quals descansa l'arquitectura de la novel·la contemporània, ponts a través dels quals Marta, que acaba sent la nostra Marta, es relaciona amb el món i creix.

La història comença amb els fonaments del pont, quan Marta torna definitivament a Alacant després de dotze anys d'estada a Nàpols on, un cop acabats els estudis, va traslladar-se com a lectora d'una universitat. Fugia endavant del passat, del present i del futur amb el record de l'àvia sempre present, una àvia que curiosament s'assembla molt a la protagonista de *Veu de dona*, que mor quan Marta marxa i que reapareix en els moments més difícils en olor de poma per ajudar-la a entendre els motius que l'empenyen a continuar avançant en el viatge de la vida. La mort de l'àvia és la primera pedra del pont cap a la independència i la maduresa, el trasllat la seva manera de buscar consol fugint d'uns pares que ni s'entenen ni l'entenen, d'una amistat equívoca, d'un trauma d'adolescència, enfrontant-se a la necessitat de trobar-se a ella mateixa fora d'Alacant.

Els ponts de la vida enceten la segona part quan Marta, un cop instal·lada a la ciutat del mezzogiorno italià, s'adona que la seva felicitat depèn de Fabrizzio amb qui construeix un pont que s'enfonsa en les mitges veritats i les mitges mentides. A la nostra Marta se li compliquen les coses, d'alguna manera se li acumula la feina per què a la novel·la, com en la vida, el passat li demana ser resolt allà on vagi, Nàpols o Alacant. Per construir ponts estables s'ha d'enfrontar a tot allò que ha volgut deixar enrere, als esdeveniments inesperats que es precipiten a l'altra banda del Mediterrani i al mateix Fabrizzio que tal com diu la cita de Jane Austen “malgrat els seus defectes que ara reconeixia més que mai, ella intuïa, però, que ell l'estimava”. Marta decideix tornar a Alacant, els seus orígens, “per recuperar totes les forces perdudes i assaborir les experiències viscudes”, i tanca el cercle al port on una altra Marta, madura, forta i conscient, supera el passat desplegant uns ponts simbòlics entre les dues ciutats costaneres.

Per cert, una de les preguntes era què és una novel·la. La resposta: *Marta dibuixa ponts*.